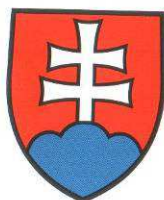

Kirándultunk a **SZEPESSÉGBE**

1e

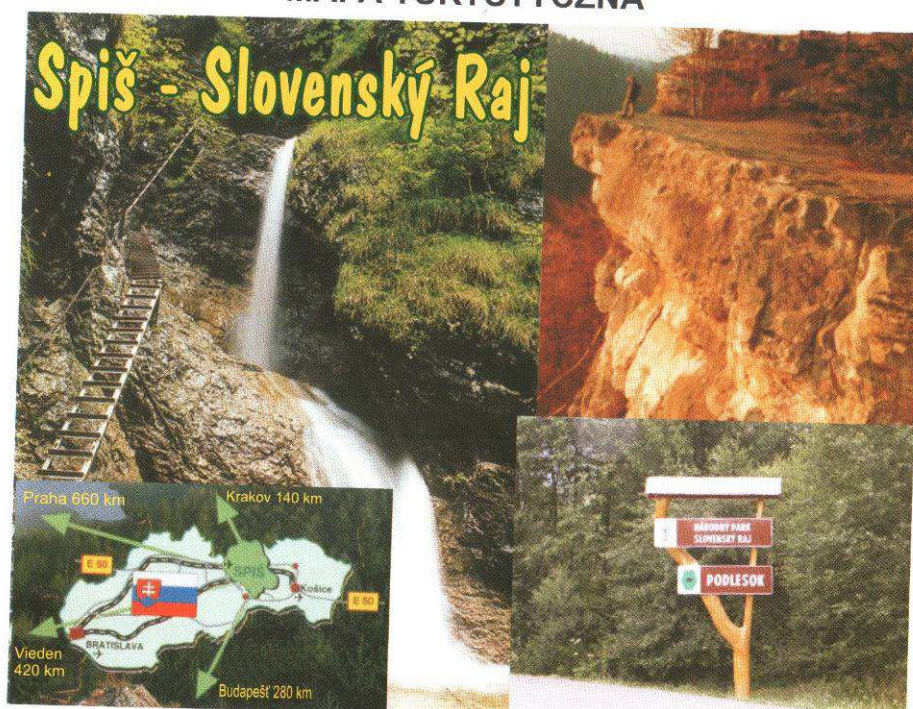
Turistická mapa

SLOVAKIA

WANDERKARTE
HIKING MAP
TURISTATÉRKÉP
MAPA TURYSTYCZNA

2012. augusztus 7. kedd

Ragyogó napsütötte reggelre ébredtünk. Örültünk e napnak, kirándulunk a Szepességbe, szép Felvidékünkre.

A kirándulást Kiss Imre bajtársunk szervezte, a POFOSZ budapesti Szervezetének egyik oszlopos tagja. Meghívott bennünket is, az 1956-os Hagyományőrzőket, s mi örömmel vettünk részt a felejthetetlen élményeket adó kiránduláson.

Az eredeti tervezésben még 50 fős buszrendelésről hallottunk, ezért kicsit meglepődtünk, mikor a kisméretű utánfutós buszt megpillantottuk a POFOSZ Nádor utcai székháza előtt. Elfoglaltuk helyünket, s elindultunk célpontunk fele.

Első megállónk, pihenő helyünk Rétságán volt, ahol rövid időt töltve tovább haladtunk s meg sem álltunk első uticélunk

SELMECBÁNYA „hegynek föl, hegynek le”

kis utcáinak főterén az **ALEXANDRIA Szent Katalin templom** előtt.

VSTUPENKA

Kostol sv. Kataríny Alexandrijskej
v Banskej Štiavnici

DE: Die Kirche der St. Katarina von Alexandrien

EN: The Church of St. Catherine of Alexandria

FR: L'église Sainte - Catherine D' Alexandrie

HU: Alexandriai Szent Katalin temploma

0,70 €

Rímskokatolícky farský úrad Banská Štiavnica

Kiváló idegenvezetőnk végigkalauzolt bennünket a kis emelkedőkön át a selmecbányai várhoz, majd megmutatta a líceumot, melynek falán ott állt Petőfi Sándor emléktáblája, ahol rövid félévig tartózkodott neves költőnk, s a tél kellős közepén elhagyva a várost gyalog tért vissza szülővárosába.

A hivatalos városnézés után szabad programként mindenki kötetlen időtöltést iktatott be magának. Legtöbben belépőjegyet váltva megtekintettük az **Alexandriai szent Katalin Templomot**.

Szent Katalin legendája - mint oly sok kora keresztényi időkből ránk maradt történet – azért érdekes, mert Ő is kitartott hite mellett, bár arról akarták meggyőzni, hogy a Krisztushoz csatlakozásnak nincs jövője, de az Ő ékes szólásával több római polgárt is megtérített, s a keresztény vallást felvették. Ezért kerékbe törve halt meg hitéért

A templomot 1500-ban szentelték fel. Kőből épült, a késő gótika és a reneszánsz stílus jegyeit magánhordozó kegyhely festett üveglakain a szentek különböző képei ábrázolódnak, s

alattuk büszkén hirdetve, hogy 1907-ben az akkori város Magyar Egyleteteinek adományaiból készültek a színes emlékképek.

Sajnálattal kell megjegyeznünk, hogy ez a XIV. századból megmaradt művészi értékekkel bíró templomban, napjainkban nem szolgáltatnak szentmisét.

Kis pihenő, kávézás, felfrissülés után tovább indultunk szálláshelyünk fele

Eperjesre

Délután 5 óra tájban érkeztünk Eperjes városában. A város már a 8.században lakott terület.

Magyar történelmi viszonylatban kiemelkedő a város szerepe.

A szállás szűkös anyagi körülményeinknek megfelelték. Két személyes zuhanyozó WC-vel ellátott szállodai szobákban helyeztek el bennünket. A vacsora elköltése után idegenvezetőnk városnézésre hívta meg a csoportot. A belváros kis ékszerdobozra emlékeztetett.

Eperjes belvárosa Sz. Miklós katedrálissal

Tíz óra tájban pihenőre tértünk, hogy másnap reggel folytassuk utunkat.

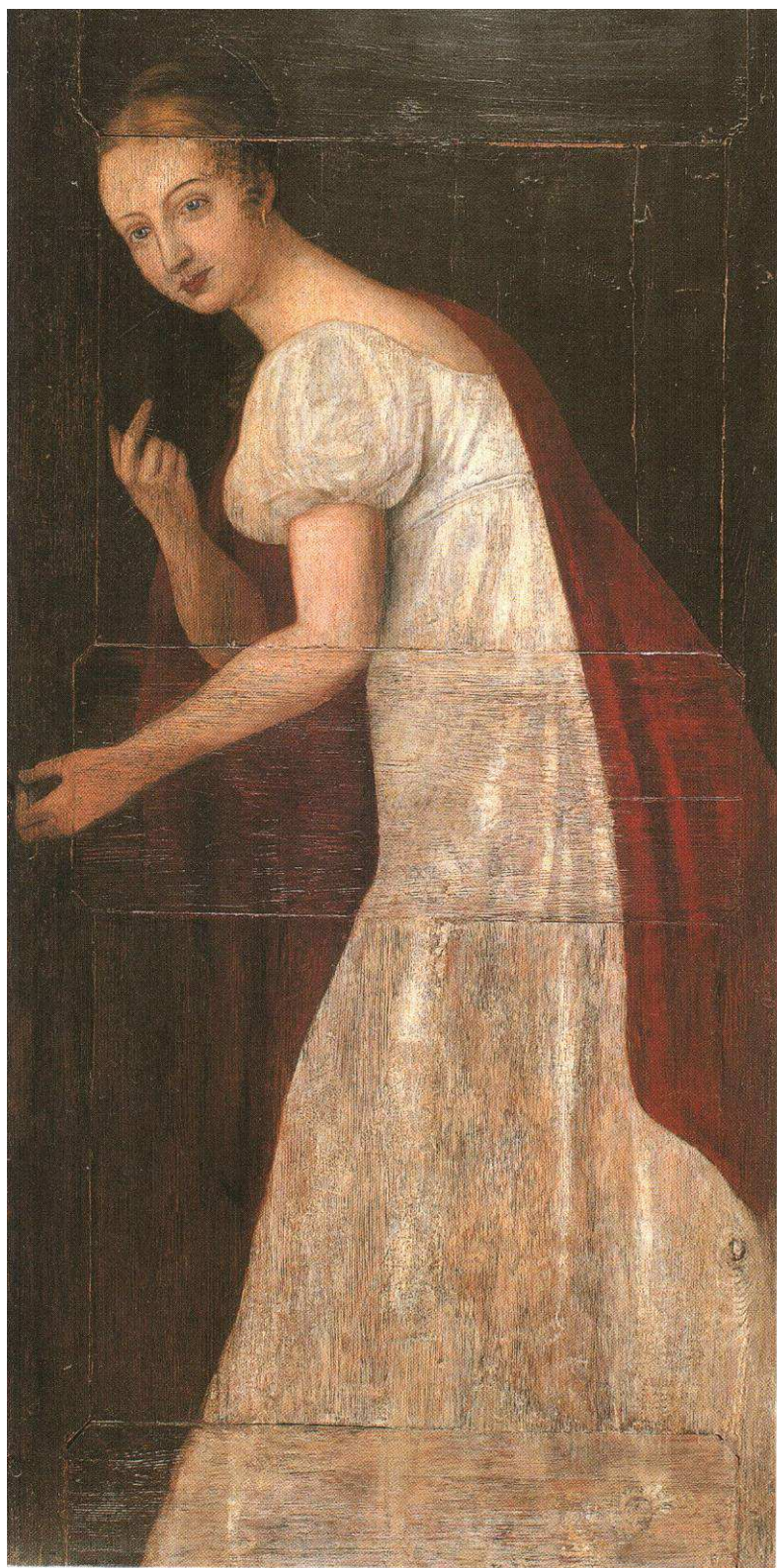
2012 augusztus 8 szerda

Lőcse városa felé.

Lőcse városa mindenki számára úgy jelent meg, hogy kicsit hazaérkeztünk. Nem rég a televízió megismételte Mikszáth Kálmán „Fekete város”c. kedves sorozatát, de megemlíthetem Jókai Mór: „Lőcsei Fehér” asszony című művét, mely

Korponayné **Géczy Julianna** romantikus életét tárja elénk

Szerepe Lőcse feladásában]

1709–1710-ben a császáriak által ostromlott Lőcse városában tartózkodott, s intim viszonyban állt Andrassy István kuruc generálissal Máig úgy él a köztudatban, mint Lőcse árulója, aki

1710. február 13-án beengedte a császári csapatokat a városba. Valójában csupán üzeneteket, leveleket közvetített a védők és az ostromló csapatok parancsnoka, Georg Löffelholz altábornagy között, s a város előzetes tárgyalások eredményeképp, szabályos kapituláció útján került a császáriak kezére.

Az asszony magukat a leveleket nem adta át, állítása szerint elégette azokat, részben a kurucok bosszújától tartva, részben a mozgalomban érintett édesapja védelmében. Korponayné ezzel az új kurucszervezkedést csírájában elfojtani igyekvő bécsi udvar és a pozsonyi országgyűlésen éppen a szatmári békepontok betartatásán fáradozó magyar rendek érdekeinek keresztútjába került. Miután ellentmondásokba keveredett, bíróság elé állították, kínvallatásnak vetették alá, végül Győr piacterén lefejezték

. Ezek a kis történetek kicsit meglevenedtek számunkra ismét.

Idegenvezetőnk a Főtérről elindulva rövid városnézésre vitt bennünket, részletesen bemutatta és elmesélte Lőcse szabad királyi város hőskorszakát.

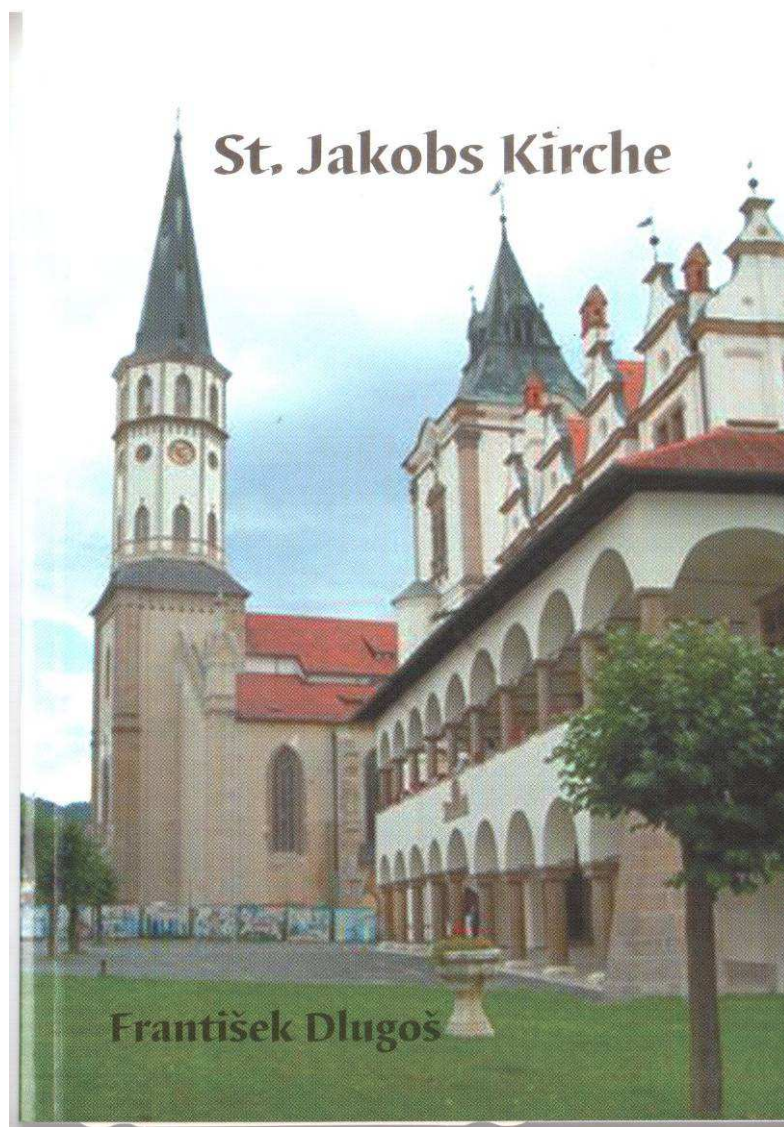
A várfal még mindig jól
látható,

a patinás városháza remekül fel van újítva, - gazdag a turista forgalom – bemutatta a
szégyenketrecet is, igen sok fotó készült róla.

E ketrecben állította ki a város azokat a bűnözőket, akiket lopáson rajta kaptak, de nem kímélték a csalárd asszonyokat sem, kik hűtlenné váltak hitvesükhöz. Bizony ők is szégyenkezhettek és a város lakóinak megvetése nem marad el.
A kép bal alsó sarkában látható egy reneszánsz stílusban épített főúri palota, amin már csak a Thuróczy és a Csák Máté családjának nevét olvashatjuk.

A Szent Jakab templomba fél óránként vezetnek csoportokat. Egyedül a templomba nem lehet bemenni.

A főoltár 16 méter magasságban díszíti a XV-XVI. Században épült templomot. A gótika minden pompája megtalálható ezen alkotáson. Igen érdekes megjegyzés hangzott el az Idegenvezetőnk szájából: A gazdag magyar főurak által lakott Lőcse városának Szent Jakab templomában mindenkinek meg volt a saját padja, helye, ahol a szentmiséket végighallgathatta, de a pór nép – a legtöbben ismert tót köznép- legfeljebb a templomajtó küszöbéig juthatott el, hogy ott térdet hajtva imádkozzon!

A város rendezett parkjában megpihentünk és ott fogyasztottuk el uzsonnánkat, majd elindultunk a kirándulásunk utolsó nagyvárosába:

Rozsnyóra

Útközben remekül lehetett fényképezni Szepes várát

A nap már igen meredeken szórta sugarait, mikor megérkeztünk Rozsnyó főterére, ami igencsak a felújítás minden zajos poros eszközeit mutatta felénk. A főteret körbejárva, a Jezsuita templom, Ferencesek temploma, majd a Hotel „Fehér holló”-val körbevéve mutatta be idegenvezetőnk.

Rózsnyó harmadik legnagyobb városa Szlovákiának. Összbenyomásunk az volt, hogy mindenhol sok építkezés és műemlékvédelem folyik. Igyekeznek a történelmi értékeket védelmezni

Rózsnyó város új negyedében áll a Kossuth Lajos szobra. Itt elhelyeztük a Magyar Politikai Foglyok Szövetségének kis koszorúját.

Természetesen ez egy pár órás benyomásunk volt. A terület mindennapi életéből igen keveset láthattunk, de amit láttunk az részünkre pozitív megnyilvánulás volt. A boltokban, éttermekben, presszókban a kiszolgálás elsősorban szlovák nyelven folyt, de legtöbb helyen, ahol tudtak magyarul szívélyesek és kedvesek voltak az emberek, idegen nyelvek közül még a német szó az elfogadott.

A „Fehér Holló” étteremben megízlelhettük a finom sztrapacskát és megkóstoltuk a finom hideg sört.

Az ebéd utáni kávékat / mindösszesen 1 euróért/ a Fő tér kis presszó kertjében ittuk meg. Útitársunk figyelmességének köszönhetően, felfedeztük, hogy Petőfi Sándor emléktáblája alatt kávézunk.

A kis csapat lassan összeverődött és elindultunk hazafele.

Nem lenne kerek a történet, ha az itt ért „CSODÁRÓL” nem írnánk.

Alig hagytuk el Rozsnyó belvárosát két kis diákunk egyike felkiáltott ” Jaj, Anett a fényképezőgép nálad van?”

„Nincs! Ott volt a padon, azt hittem te hoztad el!”

Nem, nem! Ott marad, forduljunk vissza gyorsan, hátha meg lesz!

Azonnal indultunk vissza. Gondolatban azt hiszem sokan „keresztet vethettek a fényképező masinára”

Rohant a két lány a Ferences templom előtti padhoz, sajnos lekókadtt fejjel jöttek vissza:

„Nincs a gép!” bár egy kis halvány remény felvillant, mert az ott üldögélő néni azt mondta, hogy egy férfi felvette és közölte vele, hogy leadja rendőrségre.

Elindultunk ismét, bizony szomorkás hangulatban.

Alig két utcahossz után elénk vágódott egy szlovák rendszámú kocs. A kiszálló férfi kérdezte, hogy mi vesztettünk el fényképezőgépet, mert ha igen, akkor a tulajdonos szálljon be vele az autóba és menjenek, a rendőrségre ott át lehet venni.

Pár pillanat múlva ragyogó arccal jött ki Hajnalka rendőrségről kezébe az elveszettnek hitt fényképezőgéppel.

Ez volt az igazi CSODA”!

A kedves megtalálónak már levélben is megköszöntük, de itt a világhálóra is feltesszük nevét, mert ismételten megköszönjük, hogy nem halt ki a magyar ősi becsület még az emberekből:

Nagy György

A Gömöri Kézműves Társulat elnöke

Utunkat folytatva hazafelé betértünk az egri Szépasszonyvölgyébe, hogy a hagyományos, híres vörös borral megpecsételjük ezt a szép két napot.

Külön köszönjük a szervezőnek, **Kiss Imrének**, és a **Budapest VII. kerületi önkormányzatnak**, aki anyagilag is hozzájárult kirándulásunkhoz, valamint a POFOSZ országos elnökének, **Dégi Andrásnak**, aki segítségét adta, hogy meg is valósuljon ez a kirándulás

Budapest, 2012. 08. 19.

1956-os Hagyományőrzők tagjai

Szécsi István, Szécsi Istvánné, Szűcsné Horváth Erzsébet
Vasváriné Lukács Borbála és a két diák:Tolvaj Hajnalka és Anett